

af Gardetorpset; men da væsentlige Ændringer heri vilde gribe ind i Flertallets Forslag paa andre Punkter, har man ialtsald paa nærværende Standpunkt afholdt sig fra at gjøre nogen afvigende Anskuelse gjældende.

Da Flertallet ved de her fremtilliede Forslag er gaaet bort fra Øvelse med fuld Krigsstyrke i Fredstid, skal man ikke gjøre nogen Indvending imod, at de nugjældende Bestemmelser om Afdelingernes Krigsstyrke ere udeladte af Regjeringens Forslag.

§§ 17—50.

Til § 17 har et Medlem af Flertallet (N. Jensen) stillet et Forslag, der gaar ud paa at udlette den nuværende Forskel i Benævnelsen „Officerer“ i Modsetning til „Underofficerer“, som formentlig ikke er nødvendig. Dette Forslag vilde imidlertid nødvendiggjøre en Omarbeidelse af Lovforslaget paa flere andre Punkter, som Flertallet ikke har troet paa dette Standpunkt at burde forsøge.

Med Hensyn til Hærens Rammer vil det her være for vidtløftigt i Detailler at motivere de enkelte Ændringsforslag, der i Reglen heller ikke udkræve nærmere skriftlig Forklaring. Hovedtrækkene ere følgende: for Fodfolkets Bedkommende har man tiltraadt den Foraarbejdelse af den overordnede Kommando, der følger af Regimentsinddelingen. Naar Krigsministeren derimod har foreslaaet en Forsøgelse af de faste Befalingsmænd, ogsaa indenfor de enkelte Afdelingers Rammer, saa har man ikke anset en saadan Forsøgelse nødvendig for Fredstidens Styld, naar Rekrutstyrken ikke bliver større end 286 Mand pr. Bataillon, medens den i 1872 gennemsnitlig var 774; og i Krigstid vil der ved de følgende Bestemmelser være sikket den fornødne Tilgang af dygtige værnepligtige Befalingsmænd; ved Fodfolket foreslaar man derfor, at den nuværende Besætning af faste Befalingsmænd bibeholdes. Ved de særlige Baaben har man derimod erkjendt Uanskeligheden af en noget stærkere Forsyning med faste Befalingsmænd end den nuværende. Tjenesten ved disse Baaben maa nemlig erkjendes at udkræve saa megen særlig fagmæssig Uddannelse, at et forøget Antal af faste Befalingsmænd kan være vel begrundet. Hvorvidt man i denne Henseende bør gaae derom kan der naturligvis være delte Meninger; ligesom Flertallet imidlertid ikke har troet at kunne tiltræde alle Regjeringens Fordringer paa dette Omraade, saa er der ogsaa flere Medlemmer af Flertallet, der nære Tvivl om, hvorvidt dette ikke paa flere Punkter er gaaet for vidt med Hensyn til Indvæmmelse af faste Befalingsmænd ved disse Baaben. Med Hensyn til Enkeltbeholdere skal man bemærke, at der er foreslaaet en væsentlig Forandring ved Stabssergentinstitutionen; man tilraader nemlig at anvende Stabssergenter udelukkende ved Stabene, altsaa væsentligst til Kontorarbejde. Der- ved vilde disse Stillinger blive en Art Retraite-

poster for ældre, veltjente Underofficerer, som ikke mere egne sig til egentlig Tjeneste i Seledet, medens de Uanskeligheder, som Stabssergenternes nuværende Stilling fremkalder, vilde bortfalde. Naar som Følge heraf Stabssergenternes Antal i det Hele formindskes, da er det ikke dermed Meningen at forringe Underofficerernes Stilling og Avancementsforhold. Man foreslaar nemlig tillige at gjenindsføre Kommandersergentens graden, der af flere Grunde maa anses for hensigtsmæssig, medens man ved Lønningens loven vil kunne tilveiebringe saadanne Vilkaar for Underofficererne, at de derved vilde faae rigelig Erstatning for Indskrænkningen i Stabssergenternes Antal. Forøvrigt mener man, at de nuværende Stabssergenter bør bevares i deres nuhavende Stillinger, og der vil derved tilveiebringes en gradvis Overgang til den ny Ordning.

Ny §§ 51—57

indeholde Bestemmelserne om Uddannelse af værnepligtige Befalingsmænd. Med Hensyn til Underkorporalerne slutter man sig til Krigsministerens Forslag; i den sidste Halvdel af Rekrutskolen vil der kunne gives de flinkeste Menige nogen Øvelse i Kommando og Lignende, der vil være tilstrækkelig for disse Folks Anvendelse som Patrouilleførere m. m. Forøvrigt foreslaas de hjemsendte sammen med de Menige. Ligeledes slutter Flertallet sig til Krigsministerens Forslag med Hensyn til Udtagelse af Korporalselever blandt de Værnepligtige, og man foreslaar endvidere den samme Fremgangsmaade braagt i Anvendelse for Sekondlieutenantsselevernes Bedkommende, idet man ikke kan billige, at der for disse skulde gjøres en Udtagelse saaledes, at de kun kunde udtages, naar de selv ønskede det. Flertallet veed vel, at den hidtil anvendte tvungne Udtagelse af Underkorporaler til forfat Tjeneste har vaait endel Misnøie, saa det vel kunde være ønskeligt, om det var muligt ganske at komme bort fra denne Fremgangsmaade. Efter Forslaget vil dette vel ikke ske, men Anvendelsen vil dels blive en Del indskrænket, dels væsentlig lempet. Nu udtages nemlig $\frac{1}{10}$ af Mandstabet til forfat Tjeneste som Underkorporaler for en Løn, der ikke væsentlig overstiger de Meniges. Efter Flertallets (og til dels Krigsministerens) Forslag vil der kun blive udtaget $\frac{1}{15}$ af Mandstabet, og disse vilde faae Løn som Korporaler og Sekondlieutenanter. Med en saadan Lempelse har man ingen Betænkelighed ved at bibeholde den tvungne Udtagelse, der i og for sig ingenlunde kan siges at være i Strid med de øvrige Regler for Værnepligtens Opfyldelse, der ikke lade sig ordne anderledes, end at Byrden falder noget forskjellig efter Tjenestens og de forskjellige Baabenarters Behov; ingen af dem, der udtages til Befalingsmænd, vil saaledes komme til ialt at ligge saalænge til Tjeneste som største Delen af dem, der udskrives til de særlige Baaben, navnlig